

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง สติปัญฐาน ๔ ปิตอบายภูมิได้
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

สติปัญญา ๔ ปดอบายภูมิได้ พระภาวนาวิสุทธิคุณ

ญาติโยมเอ๋ย โปรดได้ทราบไว้เถอะ บุญกรรมมีจริง บาปกรรมมี ยมบาลจงดไม่มี จิตนี้เป็นผู้จด จดทุกวันนี้คือ อารมณ์ เรื่องจริงแน่ จดทุกกระเบียดนิ้ว บาปบุญคุณโทษบันทึกเอาไว้ พอรวิญาณออกจากร่างไป มันก็ขยายออกมาใช้กรรมไป ถ้าเราทำดีก็ไปบังเกิดในสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรก ไปแบบนั้น

อาตมามาคิดดูนะว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดินก็จริงไม่ใช่ ดูตัวอย่างที่เคยเล่าให้ญาติโยมฟัง ตาเล่งฮ่วย ผูกคอตาย วิญญาณไปเข้ายายเภา ยายเภาเป็นคนไทยแท้ ๆ เกิดพูดภาษาจีนได้ ตอนนั้นอาตมาอยู่วัดพรหมบุรี อาตมาเป็นหมอลีผีแต่ไม่มีคาถา ถ้าเป็นหมอดีไม่ต้องใช้คาถา ทำปากขมขมบิ เทน้ำมันตราดส่งไป ผีจริงก็ร้อง ผีปลอมก็ร้อง พวกนี้โดนน้ำไม่ได้ร้องหมด อาตมาจับผีได้หมดแล้ว จริงปลอมรู้หมด

คนที่เปิ่นลมเพลมพัดไม่ต้องเสกคาถาหรือก เอน้ำพันไปยังร้องเลย ร้องหวีดหวาด ๆ คนสติไม่ดี ไม่ใช่อะไรหรอก คนไม่มีสติเขาขาดภณียะกัน คนไม่มีสติตื่นกันจะตาย คนมีสติเขาเฉย นี่จำไว้ มีสตินี้มีประโยชน์ คนไม่มีสติผีเข้าเจ้าสิง มีคนมาตามอาตมาไป พอไปถึงยายเภาพูดภาษาจีน เลยต้องให้เรือไปตาม ตาเป๊ะเสียงเกี้ยก วัผมเปี้ย เป็นลุงเขยอาตมาให้มาเป็นล่าม เขาบอกไม่ต้องไล่เขา เขาอยู่กับ ช่วยเขยเถ้า อยู่ตรงใกล้วัดพรหมบุรีนี่เอง

อาตมาถามว่า “ช่วยเขยเถ้า” คือใคร ทำไม่ถึงไปอยู่กับ “ช่วยเขยเถ้า” เขาบอกว่า “ชื่อ หลวงตามด เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี่เอง อยู่ด้วยกัน ๒ คน ขุดดินถมถนนทุกวัน ถ้าไม่ขุดดินเขาเขียนดี และช่วยเขยเถ้าก็ขุดดินด้วย”

อาตมาได้ถามคนเฒ่าคนแก่ชื่อ บัวเฮง อยู่ตลาดปากบางบอกว่า ช่วยเขยเถ้ามีจริง ชื่อ สมภารมด อยู่วัดกลาง เป็นสมภารวัด จะสร้างถาวรวัตถุของวัด แต่เงินทองถูกมัททายกโกงไปหมด ไม่รู้จะทำอย่างไร เสียใจเลยผูกคอตาย นี่เห็นไหมสมภารผูกคอตาย ไม่ได้เคยเจริญกรรมฐานเลย ตายมาตั้งห้าหกลีบปีแล้ว เตี้ยวันนี้ยังอยู่ ตาเล่งฮ่วยเล่าว่า อยู่กับช่วยเขยเถ้า ซ้อมด กัตรกัน อาตมาถามว่า “อยู่ตรงไหนล่ะ ทานข้าวที่ไหน ล้อมมาทำไมล่ะ”

“อ้วมบอกให้ลื้อไปบอกหลานสาวอ้วนะ ทำบุญไปให้อ้วไม่ได้ละ อย่าทำเลย”

“แล้วกินที่ไหนล่ะ”

“อ้วกับช่วยเขยเถ้าไปกินตามกองขยะ ที่เขาเอาเศษอาหารมาทิ้งกินกับหนอน”

“เฮ้! ที่ดี ๆ ทำทำไมไม่กินล่ะ”

“ไม่มีใครให้กิน มีอีกพวกหนึ่งขุดถนนเหมือนกัน แต่เขามัวกิน พวกอ้วไม่มีข้าวกิน ต้องไปกินที่มันเหลือ ๆ จึงจะกินได้ ไปบอกหลานสาวอ้วชื่อ เจีย เนะ บอกว่าไม่ต้องทำบุญไป อ้วไม่ได้ ถ้าลื้ออยากทำบุญให้อ้วนะ ช่วยเขยเถ้ามดบอกกับอ้ว บอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนา และอ้วจะได้”

อาตมาก็มาบอกเจียว่า ตาเล่งฮ่วยบอกให้เจริญกรรมฐาน แต่กลับถูกว่า บ้าบอแตกเสียอีก ตาเล่งฮ่วยบอกว่า ที่อ้วผูกคอตายนี้ไม่ใช่อะไร อาเจียไม่ให้เงินอ้วกินยาฝิ่น อ้วกินวันละ ๕ บาท ตักน้ำให้ทำขนมขาย ไม่ตักให้ก็ไม่ให้อ้วกินยาฝิ่น อ้วก็เสียใจ ผูกคอตาย ตายไปแล้วก็ไม่ใคร่ให้กิน ช่วยเขยเถ้าบอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนาจึงจะได้ อาตมาถามว่า “ช่วยเขยเถ้า บวชเป็นสมภารเจ้าวัด ทำไมไม่เจริญกรรมฐาน มาผูกคอตาย” เขาบอกว่า “ไม่ได้ทำ ๆ” อาตมาจอตและจอตจำไว้จนบัดนี้ อาตมาถามว่า “ลื้ออยู่วัดไหนล่ะ” “อ้วอยู่ตรงนั้นเอง อ้วเห็นลื้อทุกวัน ลื้อเดินไปอ้วก็ทักลื้อว่า อีไปไหนนะ แต่ลื้อไม่พูดกับอ้ว” อาตมาถามว่า “ขุดถนนที่ไหน” ก็ชี้ไปตรงนั้น แต่ไม่เห็นมีถนน ก็ได้ความว่าเราเดินไปตลาดบ้านเหนือบ้านใต้ เขาเห็นเราหมดเขาทัก แต่เราไม่รู้เรื่อง อาตมาถามต่อไปว่า “ลื้อมีความเป็นอยู่อย่างไร” เขาบอกว่า “ถ้าถึงวันโกนวันพระ เขาให้หยุดงาน ที่มานี้เป็นวันโกน หยุดงานแล้วเดี๋ยวอ้วต้องรีบกลับ เดี่ยวเขาจับได้ เขาตีอ้ว หนีมาบอกหน่อยเท่านั้นเอง” และยายเภา นั้น พอถึงวันโกนสารทศกัณฐ์เรือมาจอดที่ตลาดปากบาง มีน้ำไหลเข้าทุ่ง ตอนนั้นชลประทานไม่มี ไปจอดเรือตรงที่เขาผูกคอตาย มาซื้อของจะไปกว่นกระยาสารท ตาเล่งฮ่วยบอกเขาให้หยุดงาน อ้วเลยกระโดดขึ้นเรือมาเลยมาเข้ายายเภา ซึ่งนั่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อเตี่ยว พอผีออกแล้ว อาตมาบอก “ยายเภาอ้ย เจียะปึง ฮ้อนะ” ยายเภายังไม่รู้เจียะปึงเลย พุดจิ้นไม่ได้ อยู่บางลำโรง เขตสรี อำเภอกาญจนา จังหวัดลพบุรี อาตมาอยากรู้ว่า ผีมีจริงไหม ก็เป็นหมอดีเสียเอง นี่เล่าให้ญาติโยมฟัง

สรุปได้ความว่า การที่ฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย ญาติพี่น้องทำบุญให้ไม่ได้ผลแน่ ต้องเจริญวิปัสสนากรรมฐานแผ่ส่วนกุศลจึงจะได้รับผล เพราะผีมามบอกอย่างนี้ โยมจะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่เป็นไรนะ ก็นึกว่าทำวิปัสสนากรรมฐานไปก็จะได้ผลว่าบุญบาปมีจริง นรกสวรรค์มีจริง หรือไม่ประการใด

เหมือนคนเรื่อนจำในวันนี้ ไปกระดูกสายสร้อยเขาและเอาทำกับ เพราะสร้อยเส้นใหญ่ เขาลืมไปแล้ว พอถึงวิปัสสนาเข้า ก็ปวดคอ คอเขี้ยว ปวดขา กำหนด “ปวดหนอ ๆ” ก็นึกถึงกรรมที่ตนทำไว้ ที่ได้ไปกระดูกสร้อยเขา พอนึกได้ปั๊บ ขอโหสิกรรมทันที ต่อไปเช้าพเจ้าจะไม่ทำอีกแล้ว ปรากฏว่าหายปวดทันที นี่แสดงว่าเห็นกฎแห่งกรรมด้วยเวทนา ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย มีพยานหลักฐาน เดียวนี้ออกจากเรื่อนจำไปแล้ว เป็นไทแล้ว ทำตามตัวอย่างที่อาตมาพูดตรงกับใจเขา บอกว่า

“หลวงพ่ ที่พูดนี้มันซึ่งใจผมคิดไว้แล้ว ออกไปนี่ต้องเอารูปเทียนแพไปโหสิกรรมที่ได้ไปทำเขาไว้ แล้วจะไปบูชาพ่อแม่ หลากหากรายาดำเนินงานกันต่อไป”

วันนี้อาตมาก็ขอโน้มนาสาธุการส่วนกุศล ท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญกุศล เจริญวิปัสสนากรรมฐานให้แก่นตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเจริญสติปัญญา ๔ เจริญกาย เวทนา จิต ธรรม ตั้งพิจารณาโดยปัญญา ตลอดกระทั่ง ยิน เติณ นัง นอน จะคู่เหยียด ๆ ขาทุกประการ ก็มีสติครบ

รับรองได้เลยว่า ถ้าโยมทำถึงขั้น ปิดประตูบាយได้เลย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน โยมจะไม่ไปภูมินี้แน่นอน เพราะเหตุใด เพราะอำนาจจิตทั้งหลาย โลภะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้น โยมก็กำหนดได้ ไม่มีโลภะ ขณะมีโลภะ ก็กำหนด โลภะหายไป

จิตวิญญานตายขณะมีโลภะตายไปเป็นเปรต กำลังมีโทสะตายไปขณะนั้นลงนรก มีโมหะรวบรวมอยู่ในจิตใจไว้มากต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอย่างแน่นอน

ถ้ามีสติปัญญา ๔ มีสติสัมปชัญญะดี อบายภูมิก็ไม่ต้องไป ปิด นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานทางอายตนะธาตุ อินทรีย์ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทุกประการ

ขอกุศลที่ญาติโยมได้บำเพ็ญไปแล้ว ๒-๓ วาระที่ผ่านมา จงเป็นผลปัจจัย ดลบันดาลย้อนกลับเป็นบุญกุศลให้ญาติโยมทั้งหลาย ประสบความสุขสันต์ในรัศมีธรรมทุกท่าน และจงพยายามก้าวหน้าผ่านเกาะแก่งทุรกันดาร ผ่านอุปสรรคถึงฝั่งปากคือ พระนิพพาน โดยทั่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ...

.....